

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **Ing. S. C.**, zast. JUDr. Zlatuší Čaňovou, advokátkou se sídlem AK České Budějovice, Kněžská č. 11, proti žalovanému **Krajskému úřadu – Jihočeský kraj České Budějovice**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2003, č. j. OZZL/3223/03-Ps, o kasační stížnosti žalovaného – stěžovatele proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 10. 2003, č. j. 10 Ca 156/2003 – 32,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**

II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 1075 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce JUDr. Zlatuše Čaňové, advokátky se sídlem AK České Budějovice, Kněžská č. 11.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2003, č. j. OZZL/3223/03-Ps, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov, odboru životního prostředí č. j. ŽP/6178b/02-221/Hor.-101 ze dne 7. 4. 2003 a toto rozhodnutí potvrdil. Podle žalobce rozsah a způsob opatření, jak je uvedl ve výrokové části správní orgán nejsou adekvátní dané situaci, a proto se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen krajský soud) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí Městského úřadu v Českém Krumlově ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽP/6178b/02-221/Hor.-101 a vrátil žalovanému k dalšímu řízení a současně zrušil i rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2003, č. j. OZZL/3223/03-Ps a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 5650 Kč. Krajský soud

v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla vydána v rozporu s § 22 lesního zákona a § 33 lesního zákona, protože žalobce v daném případě nestíhá povinnost stromy odstranit v rozsahu určeném v napadeném rozhodnutí. Ustanovení § 22 lesního zákona dopadá pouze na případy, kdy lze vlastníku nemovitosti uložit pouze nezbytně nutná opatření, aby se předešlo vzniku škody na jeho majetku. Rozsah nezbytně nutného opatření musí odpovídat bezprostřednímu ohrožení a musí vést pouze k odstranění nebezpečí vzniku škody, např. před pádem stromu, musí jít o vážné ohrožení, které bezprostředně vlastníku nemovitosti hrozí. V daném případě nelze usuzovat o nezbytně nutném opatření.

Kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), d) zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.), pro nezákonnost a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí. Podle jeho názoru rozhodnutí správních orgánů nejsou v rozporu s ust. § 22 ani § 33 zák. č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), v platném znění, jak je chybně konstatováno v napadeném rozsudku. Správní orgán před vydáním rozhodnutí celou problematiku posoudil a stanovil žalobci povinnost (mimo jiné) pokácet všechny stromy ve vzdálenosti 30 m od jeho nemovitosti, které by svým případným pádem ohrozily jeho nemovitost, z důvodu zajištění bezpečnosti osob a majetku. Toto opatření je plně v souladu s § 22 odst. 1 a 2 lesního zákona a vzhledem k průměrné výšce lesního porostu 30 m (uvedené ve výpise z platného LHP pro LHC Vyšší Brod) i v nezbytně nutném rozsahu. Pokud jde o ust. § 33 lesního zákona pak žalovaný namítá, že při místním šetření provedeném dne 14. 3. 2003 bylo zjištěno, že v předmětném lesním porostu vlastník lesa již nahodilou těžbu provedl a nenacházejí se zde žádné stromy, které by odpovídaly charakteru nahodilé těžby. Není tedy pravdou, že se správní orgány otázkou nahodilé těžby nezabývaly. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že vlastník lesa povinnost dle § 33 odst. 1 lesního zákona neporušil, neboť stromy, které by odpovídaly charakteru nahodilé těžby se v dané lokalitě nenacházely. Vlastník lesa neporušil své povinnosti ani tím, že zde nevytěžil stromy, které by dosáhly mýtního věku, neboť takovou povinnost lesní zákon neukládá. Žalovanému není jasné, z čeho soud dovodil, že vlastník lesa neplnil nějaké povinnosti. V daném případě vzhledem k uvedenému nastal oprávněný důvod pro uložení opatření dle § 22 odst. 1 a 2 lesního zákona. Dále žalovaný namítl, že soud si přisvojil právo posoudit tuto odbornou otázku, tedy zda bylo nutné provést v lesním porostu nahodilou těžbu podle § 33 odst. 1 lesního zákona bez jakékoliv znalosti situace, bez odborných znalostí a bez znaleckého posudku nezávislého soudního znalce. V odůvodnění svého rozsudku soud uvádí skutečnosti, které nemají žádnou oporu v lesním zákoně. Konkrétně soud uvádí, že „vlastník lesa je povinen usilovat při hospodaření v lese o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků, prováděl těžbu stromů dosahujících mýtního věku a zabezpečil stromy před pádem“. První část výše uvedeného tvrzení soudu se zdá být neúplnou citací znění § 11 odst. 2 lesního zákona, kde se uvádí, že „vlastník lesa je povinen usilovat při hospodaření v lesích o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků lesů a funkce lesa byly zachovány (plněny rovnoměrně a trvale) a aby byl zachován (chráněn) genofond lesních dřevin“. Druhá část výše uvedeného tvrzení soudu, tedy povinnost vlastníka lesa provádět těžbu stromů dosahujících mýtního věku a zabezpečovat stromy proti jejich pádu, není v lesním zákoně nikde stanovena. Správní orgán usuzuje, že soud pravděpodobně vycházel z občanského zákoníku. V takovém případě mu však není jasné, proč by tak soud činil, když zvláštní právní předpis, kterým lesní zákon je, konkrétním ustanovením na řešení předmětné problematiky pamatuje.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil a navrhl její odmítnutí. Především má zato, že kasační stížnost podal „Jihočeský kraj, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu

1952/2 (dále jen kraj) jako žalovaný“, ačkoliv žalovaným byl správní orgán Krajský úřad – Jihočeský kraj České Budějovice. Kasační stížnost podepsala jiná osoba, a to v zastoupení vedoucího odboru životního prostředí zemědělství a lesnictví Ing. K. Č. (podpis je nečitelný), avšak ve stížnosti je jako zhotovitel stížnosti uveden Ing. P. P. Ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. vyžaduje, aby stěžovatel byl zastoupen advokátem, pokud zaměstnanec nebo člen, který za stěžovatele jedná nebo jej zastupuje, nemá vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Žalobce má důvodné pochybnosti, zda kasační stížnost odpovídá požadavkům kladeným soudním řádem správním. Ta neobsahuje ani obecné náležitosti podání, jak vyžaduje ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť z ní není zřejmé, kdo všechno jsou účastníci řízení o kasační stížnosti a jaké je jejich procesní postavení. Z písemnosti označené jako kasační stížnost není vůbec patrné, kdo tento úkon činí, proti komu směřuje, čeho se stěžovatel domáhá a chybí i petit. Obsahem stížnosti je dle stěžovatele nezákonnost a nesrozumitelnost rozsudku, aniž by samostatně rozebral, v čem nezákonnost a nepřezkoumatelnost spočívají. Sám stěžovatel tvrdí, že správní orgán své povinnosti neporušil a neporušil je ani vlastník lesa tím, že zde nevytěžil stromy, které již dosáhly mýtního věku, neboť takovou povinnost lesní zákon neukládá. K tomu žalobce uvedl, že vlastník lesa v letošním roce (přitom stížnost byla podána na s. p. L. ČR dne 30. 9. 2002) prováděl těžbu stromů v nedaleké vzdálenosti cca 300m od porostní skupiny 406 A 10b za pomoci příslušné techniky a zaměstnanců lesního závodu, avšak raději volil cestu řešit problém přes správní orgány, namísto provedení těžby předmětných stromů. Tvrzení stěžovatele, že soud bez znaleckého posudku a odborných znalostí a jakékoliv znalosti situace posuzoval odbornou otázku, označuje žalobce za mylné s přihlédnutím k tomu, že právě stěžovatel ve svém rozhodnutí uložil žalobci, aby si na své náklady znalecký posudek obstaral sám. Ve svém vyjádření k žalobě stěžovatel provedení takového důkazu nenavrhoval. To mu však nebrání v tom, aby o to vehementněji nyní postrádal odbornou stránku věci a nyní se znaleckého posudku dodatečně dovolával. Pokud stěžovatel vytýká soudu, že jeho závěry o povinnostech vlastníka lesa uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku nemají oporu v lesním zákoně, žalobce naopak tvrdí, že lesní zákon je zvláštní právní předpis k občanskému zákoníku. Soud proto věc musí řešit i z pohledu občanského práva, jak stanoví ust. § 1 odst. 2 obč. zák. Stanovisko soudu, že správní orgán ve věci rozhodl chybně, když aplikoval ust. § 22 (lesního zákona) extenzivně, zcela v neprospěch žalobce, je pak zcela odpovídající skutečnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu a dospěl k těmto závěrům.

Nejvyšší správní soud předně nesouhlasí s názorem žalobce, že kasační stížnost stěžovatele by měla být odmítnuta, protože z ní není patrné, kdo jí činí, proti komu směřuje, čeho se stěžovatel domáhá a je neprojednatelná. Kasační stížnost, která je založena pod č. l. 39 – 40 předloženého spisu krajského soudu sp. zn. 10 Ca 56/2003 směřuje, podle jejího obsahu, proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích, č. j. 10 Ca 156/2003 – 32 ze dne 17. 10. 2003 z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zák. č. 150/2002 Sb., t. j. pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí. O tom, proti kterému rozhodnutí kasační stížnost směřuje, není pochybností. Není pochybností ani o tom, že jí podává Krajský úřad – Jihočeský kraj (i když v jejím obsahu sám stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává „Jihočeský kraj, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2 jako žalovaný“. V řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 10 Ca 156/2003 byl jako žalovaný označen Krajský úřad – Jihočeský kraj, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice a takto je také žalovaný označen v rozsudku krajského soudu (viz č. l. 32 předloženého spisu) a takto označenému

žalovanému byl také rozsudek krajského soudu doručen. Podle ust. § 69 zák. č. 150/2002 Sb., dále jen s. ř. s., žalovaným je správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla. Účastníky řízení o kasační stížnosti jsou stěžovatel a všichni, kdo byli účastníky původního řízení (§ 105 odst. 1 s. ř. s.). Vzhledem k obsahu kasační stížnosti (č. l. 39 – 40 spisu krajského soudu sp. zn. 10 Ca 156/2003) není pochyb o tom, jak již výše uvedeno, kdo je stěžovatelem v této právní věci. Je jím Krajský úřad – Jihočeský kraj, což potvrzuje i přípis tohoto orgánu učiněný Ing. K. Č., vedoucím odboru životního prostředí, zemědělství a lesnictví ze dne 10. 2. 2003 (č. l. 43 předloženého spisu krajského soudu sp. zn. 10 Ca 156/2003). Účastníkem řízení před krajským soudem byl vedle žalovaného – nyní stěžovatele také žalobce, a proto Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, kdo je účastníkem řízení o kasační stížnosti. Kasační stížností stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zák. č. 150/2002 Sb. pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti důvodů rozhodnutí. Důvody pak slovně stěžovatel v kasační stížnosti rozvedl. Stěžovatel také předložil do spisu doklad o tom, že v tomto řízení za něj jedná Mgr. M. L., která má vysokoškolské právnické vzdělání, o čemž předložil osvědčení o státní souborné zkoušce vystavené UKPF. I když to v kasační stížnosti není výslovně uvedeno, z jejího obsahu a stěžovatelem uplatněných důvodů vyplývá, že se domáhá zrušení napadeného rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu na základě kasační stížnosti stěžovatele věcně.

Nejvyšší správní soud je vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti ve smyslu ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.

Podstata kasační stížnosti stěžovatele spočívá v jeho nesouhlasu s výkladem ust. § 22 odst. 1 zák. č. 289/1995 Sb. – lesního zákona, učiněným krajským soudem v napadeném rozsudku a v jeho nesouhlasu se závěry krajského soudu o tom, že vlastník lesa porušil své povinnosti dle § 33 odst. 1 lesního zákona, učiněnými, podle stěžovatele, bez jakékoliv znalosti situace, bez odborných znalostí a bez znaleckého posudku.

Nejvyšší správní soud stejně tak jako krajský soud, vychází z toho, že žalobce podáním ze dne 30. 9. 2002 adresovaným: L. České republiky, s. p., požádal o odstranění stromů v dosahu jejich možného pádu na jeho rodinný dům s odůvodněním, že L. ČR, s. p., jsou majiteli lesa na parc. č. 599 a na této parcele ve vzdálenosti do 10m od jeho domu jsou vzrostlé smrky o průměru 50 – 60 cm, které mohou pádem ohrozit jeho majetek a životy osob. Podle něj nebezpečí pádu hrozí jednak za nepříznivých povětrnostních podmínek a jednak při nekontrolovaném samovolném kácení stromů, které v tomto úseku lesa existuje. Jeden ze stromů je k vidění, zaklesnutý při pokusu o pokácení do větví sousedních stromů, jiné stromy jsou naříznuté, avšak dosud stojící, některé v případě pádu s dosahem na dům č. p. 243 v obci L., jehož majitelem je žalobce. L. ČR, s. p., žádost žalobce postoupily Okresnímu úřadu, referátu životního prostředí v Českém Krumlově s odkazem na § 22 lesního zákona. Rozhodnutím ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽP/6178b/02-221/Hor.-101 Městský úřad Český Krumlov, odbor životního prostředí a zemědělství, rozhodl o stanovení rozsahu a způsobu zabezpečovacích opatření k zajištění bezpečnosti osob a majetku před škodami, které by mohly být způsobeny pádem stromů podle § 22 odst. 1 a 2 lesního zákona tak, že za 1) uložil žalobci jako majiteli ohrožené nemovitosti, aby neprodleně, nejpozději však do 60 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, smýtl na svůj náklad všechny stromy v pásu 30m od okraje nemovitosti, přičemž plot je součástí nemovitosti, která se nachází na pozemku p. č. 544 v k. ú. L., které ohrožují svým možným pádem bezpečnost osob a majetku. Stromy se nachází v porostu 406 A10b, na pozemku p. č. 599 v k. ú. L. Tento lesní pozemek je

v majetku L. České republiky, s. p., Hradec Králové, ve správě lesní správy V. B. Vlastník lesa je toto opatření povinen strpět. Dále Městský úřad v Českém Krumlově uložil další povinnosti uvedené v bodech 2) až 5). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, mimo jiné, že stromy jejichž smýcení bylo uloženo jemu, ohrožují i jiné vlastníky nemovitostí, a proto by povinnost neměla být ukládána pouze jemu, dále namítal, že se neustále mění stanoviska na stáří lesa, neboť při návštěvě Okresního úřadu v Českém Krumlově dne 20. 11. 2002 se hovořilo o tom, že les je v mýtním věku a dal by se smýtit, ale že není v těžebním plánu a navíc se řešila kalamita. Jinde se hovoří o předmýtním věku a jinde zase, že se jedná o porost mýtní, nebo že porost „dosahuje téměř mýtního stáří“. Dále žalobce namítal, že nelze přenést povinnost provedení opatření na toho, kdo je ohrožen náhodnou těžbou prováděnou neodborně načerno. Podle žalobce povinnost provést na své náklady nezbytně nutná opatření dle § 222 (správně § 22) zák. č. 289/1995 Sb. se může týkat všech ostatních případů, kromě těch, které jsou spojeny s prodejem dřevní hmoty v mýtním věku. Odvoláním se domáhal toho, aby Krajský úřad – Jihočeský kraj, rozhodl ve věci tak, že předepsaná těžba v mýtním věku bude provedena vlastníkem lesa, nejlépe pak v rozsahu celé porostní skupiny 406 A10b. Žalovaný – nyní stěžovatel rozhodnutím ze dne 10. 6. 2003, č. j. OZZL/3223/03-Ps, odvolání žalobce zamítl a přezkoumávané rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov potvrdil. Na základě žaloby žalobce podané proti tomuto rozhodnutí krajský soud zrušil rozhodnutí odvolacího správního orgánu i správního orgánu I. stupně.

Na Nejvyšším správním soudu je posoudit, zda závěry krajského soudu jsou zákonné. Podle krajského soudu stěžovatel aplikoval § 22 lesního zákona zcela nesprávně. Toto ustanovení, podle něj, dopadá pouze na případy, kdy lze vlastníku nemovitosti uložit pouze nezbytně nutná opatření, aby se předešlo vzniku škody na jeho majetku, přičemž rozsah nezbytně nutného opatření musí odpovídat bezprostřednímu ohrožení a musí vést pouze k odstranění nebezpečí vzniku škody, např. před pádem stromů. Musí jít o vážné ohrožení, které bezprostředně vlastníku nemovitosti hrozí. V daném případě nelze podle něj usuzovat o nezbytně nutném opatření. I Nejvyšší správní soud má zato, že nezbytně nutná opatření ve smyslu ust. § 22 odst. 1 lesního zákona jsou taková opatření, které jsou (naprosto) nutná, zapotřebí k zabránění reálně hrozící škody, v daném případě pádu stromů, nebo jejich částí. Z konkrétních okolností případu by mělo vyplývat skutečné ohrožení nemovitostí a zařízení žalobce pádem stromů nebo jejich částí. Že o takový případ jde, nelze dovozovat jen z toho, že správní orgán zjistil, že se jedná o porost dosahující téměř mýtní věk a proto tedy může, podle něj, ohrozit nemovitosti žalobce. Pojem „mýtní věk“ není vymezen v lesním zákonu, ani ve vyhl. č. 84/1996 Sb. Dle § 2 písm. l) lesního zákona, těžbou předmýtní úmyslnou se rozumí těžba prováděná za účelem výchovy porostu a podle písm. m) téhož ustanovení, těžbou mýtní úmyslnou se rozumí těžba prováděná za účelem obnovy porostu nebo výběr jednotlivých stromů v porostu určeném k obnově. V § 33 odst. 4 lesní zákon stanoví, že provádět těžbu mýtní úmyslnou v lesních porostech mladších než 80 let je zakázáno s možností povolení výjimky. Vyhl. č. 84/1996 Sb., o lesním hospodářském plánování pak provádí ustanovení lesního zákona. Nejvyšší správní soud tak vyvozuje z ust. § 32 odst. 4 lesního zákona, že provádět těžbu mýtní úmyslnou lze v lesních porostech starších než 80 let. Stromy, které se nacházejí v porostu 406 A10b na pozemku p. č. 599 v k. ú. L., jsou podle označení starší jak 100 let. Takto je ovšem stanoven věk porostu jako právní stav nevypovídající nic o stavu faktickém. Odůvodnit rozsah a způsob zabezpečovacích opatření podle § 22 odst. 1 lesního zákona jen tak, jak bylo učiněno v daném případě, t. j. že se jedná o porost dosahující téměř mýtní věk, není dostačující. Za této situace Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu o tom, že v daném případě nelze usuzovat o nezbytně nutném opatření s výjimkou těch stromů, které jsou poškozené. Námitka stěžovatele, že v předmětném lesním porostu vlastník lesa již nahodilou těžbu provedl a nenacházejí

se zde žádné stromy, které by odpovídaly charakteru nahodilé těžby, neodpovídá zcela skutečnosti. Z posouzení stavu lesního porostu na KN p. č. 599 v k. ú. L., obec L., okres Č. K., učiněného Ústavem pro hospodářskou úpravu lesů v Brandýse nad Labem dne 16. 10. 2002 vyplývá, že v lesním porostu v jeho severní části došlo uvnitř porostu k poškození stromů neznámým pachatelem, který obřezal dle zjištění 7 stromů SM u paty kmene ruční pilkou. Tento řez je zalitý pryskyřicí a stromy jsou stále zelené, pouze u jednoho takto obřezaného stromu bylo zjištěno, že došlo i k příčným řezům až do $\frac{1}{2}$ průměru stromu v místě řezu. Tento strom SM byl již v době, kdy bylo toto poškození zjištěno revírníkem V. K., bez jehličí. Podle doloženého služebního deníku byl tento stav zjištěn 15. 2. 2002 a do posouzení uvedeným orgánem nedošlo k odstranění větrem zlomeného stromu v místě uvedeného řezu a ten byl zavěšen do stromu a nedošlo ani k pádu na zem (podle rozhodnutí správních orgánů v této věci však tento strom byl již odstraněn a nenachází se v uvedeném území). Podle uvedeného Ústavu lze usuzovat, že uvedené poškozené stromy SM jsou naříznuty i k případnému smýcení přes kmen, ale nelze posoudit do jaké hloubky v průměru kmene. Protože se jedná o poškození ruční pilkou, je pravděpodobné, že u silnějších kmenů nedošlo v oddenkových částech k příliš hlubokým zářezům, ale nelze to věrohodně potvrdit. Podle návrhu na opatření tohoto Ústavu mělo dojít neprodleně v souladu se zákonem č. 289/1995 Sb., § 22 bezpečnost osob a majetku, ke smýcení všech poškozených stromů SM na parc. č. 599 v k. ú. L., protože není možné zjistit, do jaké hloubky došlo k příčnému přerýznutí kmenů a z tohoto důvodu je reálná možnost zlomení naříznutých stromů a jejich následnému pádu. Jinak ovšem tento Ústav zjistil, že v předmětné části lesního porostu 406 A10b nejsou zjištěny pařezy po vyvrácených stromech a z toho pohledu lze konstatovat, že předmětný lesní porost je stabilní. Podle § 2 písm. n) zákona o lesích, těžbou nahodilou se pro účely tohoto zákona rozumí těžba prováděná za účelem zpracování stromů suchých, vyvrácených, nemocných nebo poškozených. Poškozené stromy se v porostu nacházejí, jak výše uvedeno, odůvodnění správních orgánů, že se jedná jen o mírné poškození, které se zavalilo (správně zalilo) pryskyřicí a vnitřním pletivem a není ohrožena jejich životaschopnost, není přesvědčivý, v porovnání s posouzením výše uvedeného Ústavu. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem i v tom, že podle § 33 odst. 1 lesního zákona je povinen vlastník lesa provádět přednostně těžbu nahodilou tak, aby nedocházelo k vývinu, šíření a přemnožení škodlivých organismů. Těžbou nahodilou je těžba prováděná za účelem zpracování stromů suchých, vyvrácených, nemocných nebo poškozených. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s právním názorem, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. a kterým je v dalším řízení správní orgán vázán, tzn. že správní orgán nestanovil zabezpečovací opatření v nezbytně nutném rozsahu, který by odpovídal ohrožení a vedl pouze k odstranění ohrožení žalobce ve smyslu § 22 odst. 1 lesního zákona, takže správní orgán aplikoval ust. § 22 lesního zákona nesprávně, a dále, že napadené rozhodnutí vydal správní orgán v rozporu s § 33 lesního zákona, neboť žalobce v daném případě nestíhá povinnost stromy odstranit v rozsahu určeném v napadeném rozhodnutí. Závazný právní názor v napadeném rozsudku vyslovený směřuje jen k rozhodnutí, které bylo soudem přezkoumáváno, tzn. k rozhodnutí správního orgánu ukládajícímu žalobci Ing. S. C., jako majiteli ohrožených nemovitostí a zařízení smýtit na svůj náklad všechny stromy v pásu 30m od okraje nemovitostí, tak jak je tato povinnost specifikována v rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov ze dne 7. 4. 2003, č. j. ŽP/6178b/02-221/Hor.-101, když odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí stěžovatel rozhodnutím ze dne 10. 6. 2003, č. j. OZZL/3223/03/Ps zamítl a citované rozhodnutí Městského úřadu Český Krumlov potvrdil.

Pokud krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku poukazuje na povinnosti vlastníka lesa a na to, že on je povinen provést těžbu stromů, a splnění této povinnosti nelze v mezích daných zákonem požadovat po žalobci a na jeho náklad, pak tento jeho názor nelze

považovat za součást závazného právního názoru vysloveného krajským soudem ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., neboť krajský soud nepřezkoumával rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k vlastníku lesa, ale ve vztahu k žalobci.

Z důvodů v tomto rozsudku uvedených Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.

V řízení o kasační stížnosti měl úspěch žalobce a náleží mu proto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. náhrada nákladů tohoto řízení. Žalobci v tomto řízení vznikly náklady za právní zastoupení za 1 úkon – vyjádření a 1x režijní paušál, tedy celkem ve výši 1075,- Kč. Náhrada těchto nákladů byla žalobci přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu